

L'ESTRANY CAS DEL DIVORCI DELS PARES

Francesc Puigpelat

Il·lustracions de Sara Porras

TÀNDEM

Premi Carmesina de la Safor

Bon dia, lectores i lectors! Em dic Berta Minoves i tinc onze anys... Uf! Quina presentació més insulsa, no? M'hi jugue un pésol que heu tancat el llibre abans de la quarta frase. Caldrà inventar-me alguna cosa amb garra.

Provem-ho:

Soc la detectiu Berta! Sí, sí: una veritable detectiu. I us contaré la meua primera aventura: *L'estrany cas del divorci dels pares*. Té tots els ingredients típics del gènere policíac: un enigma molt enigmàtic, acció, intriga, personatges tèrbols, converses ambigües, escorcolls, seguiment de sospitosos, ensurts, sorpreses majúscules, interrogatoris subtils i, sobretot, un desenllaç inesperat. Aquesta és la prova del cotó d'una bona història detectivesca: el final ha de deixar bocabadats els lectors. Així que compte quan arribeu a l'última pàgina d'aquest llibre. Que no us entre una mosca per la boca! Ecs! Quin fàstic, només pensar-ho!

Ah! Quasi me n'oblidava. Un advertiment: no us contaré persecucions en cotxe, ni tirotejos, ni assassinats, ni baralles amb colps de boxador o puntades de peu de karateka. De cap manera! Recordeu que soc una xiqueta d'onze anys, pacífica, llesta i civilitzada. Pertanc a la mena de detectius que resolen els casos no amb la força bruta, sinó amb la

matèria grisa del cervell. Soc (quasi) tan astuta i enginyosa com Sherlock Holmes.

Com ha anat? Millor, ara, la presentació? He reeixit a despertar-vos la curiositat? Sí? Doncs arranque.

Comencem pel principi: la meua vocació per a esdevindre investigadora. Quan la vaig descobrir? Fa dos anys, fascinada per les dues últimes pel·lícules de Sherlock Holmes. Només hi veia un inconvenient: Robert Downey Jr. (el protagonista) era massa vell per a identificar-m'hi. Em calia trobar un xiquet-detectiu.

I hi vaig tindre èxit. En una llibreria de segona mà del barri, vaig descobrir un llibret de manga, a la portada del qual deia: *Detectiu Kronan. El misteri de la maragda que no era de color maragda*. Me'l vaig engolir en mitja hora i em va semblar fantàstic.

El protagonista-detectiu és un xiquet japonés amb ulleres i cara de setciències: Kronan Ewataga. Els casos de Kronan eren tan apassionants que en vaig devorar els llibres l'un darrere de l'altre. Si em pregunteu quants en tinc, no sabria respondre: no els he comptats. Però us diré una cosa: a la prestatgeria tinc exactament un metre i sis centímetres de llibres!

A més del manga, em vaig aficionar a la sèrie de dibuixos animats sobre Kronan. Ara no la fan a la tele, però, si us ve de gust, podeu veure'n episodis al YouTube. Hi trobareu arguments de tota mena: segrestos d'actrius famoses, robatoris de diamants, desaparició d'armes químiques, assalts a bancs, emmetzinaments, substitucions de polítics pels seus dobles, espionatge industrial i un etcètera per a llepar-se els dits.

Com que em passava les vesprades dels dissabtes i els diumenges llegint Kronan, la mare va començar a preocupar-se. Un dia, a l'hora de sopar, li va dir al pare:

—Berta es passa hores i hores amb aquests llibres del detectiu Kronan!

Sense alçar els ulls dels espaguetis bolonyesa, el pare va respondre:

—I?

La mare es va enfadar:

—Està obsessionada! No pot ser bo de cap manera, que llija tant.

—L'any passat —va replicar el pare— estaves capficada perquè Berta no llegia gens i s'enganxava al mòbil i la tauleta. Ara estàs preocupada perquè llig massa. En què quedem?

Jo vaig saltar, satisfeta:

—Ben dit, papa!

La mare va arronsar les espatlles i va contestar:

—Entre poc i massa. A més, aquests llibres estan plens d'aventures estrambòtiques. Berta acabarà pensant que el món real està ple de lladres, espies, assassins, polis corruptes i milionaris excèntrics.

—Exageres —va acotar el pare.

I jo vaig afegir:

—Estigues tranquil·la, mare. Tinc clar que són ficció. Justament perquè tot és tan extraordinari i divertit, sé que no té res a veure amb la realitat.

La mare es va ofendre:

—Ah! O siga que la realitat, la nostra vida, és vulgar i avorrida, veritat? És això, el que vols dir?

–No. Vull dir que és relaxada i feliç.

–Exacte –va intervindre el pare–. No t’ho prengues malament, dona. No hi ha cap perill que Berta confonga la realitat amb les aventures de Kronan. Per exemple, mira quina té ara entre mans...

Va assenyalar un llibre damunt de la tauleta. Es titulava *El franc tirador d’una altra dimensió*. I jo vaig mostrar-ne un altre: *El vaixell perdut dalt del cel*.

La mare es va relaxar i va somriure:

–Molt bé, teniu raó.

I el sopar va acabar en pau i harmonia. Aquella nit vaig acabar l’aventura del vaixell volador i, l’endemà, a la llibreria del barri, vaig comprar un altre volum del detectiu Kronan: *L’estrany cas del divorci dels pares*.

A la mare no li hauria agradat el títol: ja no tractava d’aventures exòtiques, sinó de problemes quotidians, qui sap si pròxims. Així que no li’l vaig ensenyar.

Aquella nit, després que el pare i la mare vingueren, l’un darrere de l’altre, a fer-me un bes i una abraçada, vaig encendre la llum de la tauleta de nit i vaig encetar la lectura de *L’estrany cas del divorci dels pares*.

La història començava quan el detectiu Kronan rebia la visita d’un xiquet de la seua edat, Doreo. Explicava que havia escoltat d’amagat algunes discussions dels pares i sospitava que es volien divorciar. Kronan interrogava el client:

«–I què et fa sospitar?».

Doreo responia:

«–Sempre que els pares discuteixen, apareix un nom de dona pel mig.

–Quin?

–Yzuka.

–I què és el que sospites, exactament?

–És obvi! Crec que el pare va darrere d'aquesta dona, la Yzuka. És per ella, que la mare està enfadada i...».

Em vaig quedar adormida a mitja frase.

Quan tenia set anys, dos cotxes van xocar frontalment al carrer, es van incendiar i van arribar a tota velocitat camions de bombers i ambulàncies amb les sirenes disparades. Jo ni me'n vaig adonar. És a dir: en condicions normals, dorm com un tronc.

Aquella nit, però, el meu son va ser lleuger i intranquil. Suppose que la lectura de Kronan m'havia afectat.

I, de sobte, em vaig despertar.

El dormitori era fosc com una gola de llop. El despertador marcava l'hora, en roig: 1:24. Anava a prémer l'interruptor quan vaig percebre una remor de veus. Vaig escoltar amb atenció i vaig identificar-les: eren les dels pares.

La seua habitació era uns quants metres enllà, a l'altra banda del passadís. No entenia ni una paraula, però el to era inequívoc: discutien. Em vaig estirar i vaig aclucar els ulls, però no vaig aconseguir adormir-me una altra vegada. La discussió persistia com un xiuxiueig greu i arrossegat, incompreensible.

Va ser en aquell moment que vaig decidir esdevindre detectiu, com Kronan Ewataga o Sherlock Holmes. Em trobava davant d'un misteri: per què discutien els pares? Si volia esbrinar-ho, em tocava investigar. Em vaig alçar,

vaig estacar els peus a les sabatilles del Rei Lleó i vaig obrir la porta.

El passadís era a les fosques, però la porta del dormitori dels pares no estava tancada, sinó ajuntada. Es percebia una línia prima, vertical, de llum feble. M'hi vaig acostar de puntetes i vaig parar l'orella. La polèmica prosseguia, però només me n'arribaven paraules esparses. Reproduïsc una part breu de la conversa:

MARE. [...] fins a la setmana que ve [...] no m'agradaria [...]
Marta [...]

PARE. [...] com jo vulga [...] aparega Marta [...] et dic que
serà així i [...]

MARE. [...] no tens dret [...] jo també podria [...]

PARE. [...] i si Marta [...]

Cal afegir res més? Els lectors ja deuen haver observat un parell de coses. Primera, que l'objecte de la polèmica era una tal Marta. I segona, que era impossible identificar l'esmentada Marta i esbrinar en què consistia el problema.

Ara bé: la situació era semblant al punt de partida de *L'estrany cas del divorci dels pares*, quan Doreo li plantejava les seues sospites al detectiu Kronan.

Ja havia esbrinat prou coses, per a la primera nit, i era el moment de retirar-me discretament al dormitori. En donar mitja volta, però, vaig entropessar. Ja he esmentat que calçava sabatilles del Rei Lleó: els caps del personatge eren tan grossos que van topar l'un amb l'altre, vaig trontollar i vaig caure de nassos al mig del passadís.

Des del dormitori, la mare va cridar:

–Qui hi ha?

I el pare va afegir:

–Berta, eres tu?

Vaig respondre afirmativament. Els pares van eixir, van encendre la llum del corredor i es van plantar davant meu.

–Què hi fas, alçada, en aquesta hora? –es va exclamar la mare.

–No ho veus? –va replicar el pare–. Espiar!

–Espiar?

–Sí.

–Estaves fent d'espia? Respon...

Supose que la paraula *espia* em va revoltar, així que vaig respondre amb un destrellat:

–Espia no. Detectiu!

I com que els pares, de tan bocabadats, no piulaven, vaig afegir, mentre em retirava cap a l'habitació:

–Sí. Com Kronan. A partir d'ara, digueu-me detectiu Berta, d'acord?